

حضور تیم ملی کرکت افغانستان در مسابقات جام جهانی ۲۰۱۵ استرالیا و زیلاند نو

فهمیم هاشمی گزارشگر هفته نامه "افق" استرالیا

تیم ملی افغانستان به تاریخ ۳۱ جنوری ۲۰۱۵ میلادی وارد ادیلاید مرکز استرالیای جنوبی گردید. این سفر هشت روز قبل از مسابقات رسمی ترتیب داده شده بود که دلیلش را آقای بشیر استانکزی مسول تیم ملی افغانستان، آشنایی با آب و هوای استرالیا بیان نمود.

تمرینات تیم ملی در روز دوم اقامت شان شروع و در جریان هشت روز دو مسابقه دوستانه بین تیم ملی افغانستان و کلب ویستر دیستریک انجام گرفت که هردو مسابقه با امتیاز بسیار بالا به نفع تیم ملی افغانستان خاتمه یافت. تیم ویستر دیستریک یکی از تیم های معروف جنوب استرالیا است و دو بازیکن در سطح ملی دارد. همچنان به گفته مسئولان تیم ویستر دیستریک؛ **تیم افغانستان از آماده گی عالی برخوردار است و کشور های زیادی را متعجب خواهد ساخت.**

آقای اندی مول، مربی تیم ملی کرکت افغانستان بعد از بُرد مسابقه دوم گفت: "تیم ما تیم خطرناکی است، ما بعضی کشور ها را حذف می کنیم. آقای مول، قبلاً به عنوان سر مربی تیم های زیلاند نو، کینیا و اسکاتلند ایفای وظیفه نموده و همچنان یکی از بهترین های تیم ملی کرکت انگلستان بود.

وی افزود؛ بعضی نا هماهنگی های وجود دارد که در تمرینات روی نقطه های ضعف کار کردیم. اگر خوب بازی کنیم خیلی خوب هستیم و اگر بد بازی کردیم دیگر همه چیز را از دست می دهیم. ما تمام تمرکز مان را روی همین نقطه خواهیم گذاشت تا خوب بازی کنیم و تیم بنگلادیش را ببریم. "توقعی که بر آورده نشد و تیم افغانستان بازی بنگلادیش را در میدان ورزشی کنبرا واگذار کرد.

از غُمرِ تیم ملی کرکت افغانستان فقط ۱۲ سال می گذرد. انهم در شرایط جنگ، ترور، وحشت و داشتن کمترین امکانات ورزشی.

پذیرایی جامعه افغانان:

در مدت زمانی که تیم ملی کشور مان در استرالیا حضور داشتند، محافلی نیز در همه شهر ها از طرف جوامع افغانان ترتیب داده شد. تفاوت بسیار مهم در این برنامه ها حضور پر رنگ تمام اقوام افغانستان در محافل بود. موضوعی که در جامعه افغانان در این کشور دور افتاده به ندرت اتفاق می افتد. **زیرایکجا شدن همه اقوام و اقشار جامعه زیر یک سقف را کمتر در این کشور شاهد بودیم و این ورزش است که توانست بدون هیچ نوع تبعیض همه را دور هم آورد و تا حدی که برای ساعتی هموطنان ما از دیدار همدیگر مستفید کرد.**

اولین محفل در شهر ادیلاید برگزار شد. روز ششم فیروزی تعدادی نه چندان کثیر ولی متحد، نه چندان منظم ولی زیبا و هدمندانه دور هم در یکی از سالون های نه چندان مجلل ولی در فضای محبت جمع شده و از تیم ملی کرکت افغانستان که توانسته اند پرچم داغیده کشور عزیزمان را در گوشه گوشه جهان به اهتزاز آورند، پذیرایی کنند و تیم شان را مورد تشویق قرار دادند.

در آغاز همه محافل سرود ملی کشور پخش شد و به تعقیب آن سخنرانی ها نیز انجام گرفت. در ادیلاید دختران افغانی با لباس زیبای محلی به اجرای رقصی که با صدای زیبای داوود سرخوش اواز خوان محبوب کشور مان همراهی میشد، مورد توجه و تشویق قرار گرفت. همچنان اتن ملی توسط تعدادی از افغانان مقیم این ایالت اجرا و در ادامه تعدادی از بازیکنان تیم ملی نیز در اجرای اتن ملی سهم گرفتند.

دختران افغان در شهر ادیلاید

یکی از اشتراک کننده ها در این محفل گفت: "دیدن تیم ملی افغانستان تا ده سال قبل با اینهمه دست آورد ها، خوابی بیش نبود. ولی امروز مشاهده میکنیم که در مقابل ما نشسته اند و افتخارمندان در جام جهانی ۲۰۱۵ اشتراک می کنند و امیدواریم که شاهد پیروزیهای بیشتر شان باشیم. همچنان او به ادامه افزود؛ امیدوارم این محفل تا صبح ادامه پیدا کند تا بتوانم تیم ملی کشورم را در میان همه اقوام شریف کشورم شکم سیر ببینم و از آن لذت بیشتر ببرم"

تیم ملی کرکت افغانستان که اعضای آن با همدیگر با دوستی و صمیمیت زاید الوصف به مشاهده می رسیدند، چندین روز در میان هموطنان ساکن در استرالیا جنوبی با گرفتن عکسهای یادگاری، امضا ها و مهمانی های متعدد از صبح تا شام قرار گرفتند تا باشد گل لبخند و خوشی را برای جامعه مهاجر ما هدیه دهند .

تیم ملی از تاریخ هفتم فبروری تحت شرایط دشوارتری از طرف کمیته جام جهانی قرار گرفت. دیدن بازیکنان دشوار و حتا غیر ممکن شد. بازیکنان را فقط میشد از دور دید و بس. تیم ملی در یکی از هتل های پنج ستاره اقامت داشتند و تمام تمرکز بازیکنان و هیأت رهبری روی مسابقات جام جهانی بود.

مورخ ۱۰ فبروری تیم ملی کرکت افغانستان با لباس آبی که نام افغانستان در روی سینه بازیکنان نوشته شده بود با هندوستان برای مسابقه دوستانه که به شکل رسمی در ورزشگاه ادیلاید برگزار گردیده بود به میدان رفته و مسابقه را برای هند واگذار کردند.

تیم ملی جهت مسابقه دوم دوستانه مقابل کشور متحده عربی مورخ ۱۱ فبروری عازم ملبورن مرکز ایالت ویکتوریا (دومین شهر بزرگ استرالیا) گردید. و مسابقه را از تیم متحده بُرد. به این ترتیب و تا اینجای کار افغانستان از چهار مسابقه دوستانه در سه مسابقه پیروز میدان بدر آمد.

اولین مسابقه رسمی جام جهانی ۲۰۱۵ کشور مان در مقابل تیم بنگله دیش مورخ ۱۸ فبروری در شهر کنبرا پایتخت استرالیا برگزار گردید. این مسابقه به نتیجه نه چندان بالا از آن بنگلادیش شد. و اما بازی دوم با تیم سریلانکا انجام گرفت. مسابقه نفس گیری که چند لحظه همه فکر می کردند افغانستان در این مسابقه پیروز خواهد شد ولی تجربه کم بازیکنان ما باعث شد تا بازی را به یکی از قدرتمندان کرکت دنیاو قهرمان دو جام جهانی در گذشته به دقیقه نود واگذار کنند. باختی که آه تماشاچیان را کشید. تیم افغانستان در این بازی ثابت ساخت که نباید دست کم گرفته شود.

اولین بُرد تاریخ افغانستان در مسابقات جام جهانی کرکت:

اکثریت افغانان مقیم استرالیا مسابقات را از طریق تلویزیون های افغانستان تعقیب می کردند. کیفیت اش در آن بود که به زبان خود مان گزارش می شد و هر افغان از آن لذت می بُرد. ولی شنیدن زبان دری و پشتو لذت دیگری داشت. مسابقه افغانستان با اسکاتلند جریان داشت. هنوز مسابقه تمام نشده بود، که خبر عاجل روی صفحه تلویزیون نوشته شد و بعداً توسط تصاویر و مجری خبر از انفجار بم انتحاری که در اثر آن (در افغانستان) دو نفر کشته و چند نفر زخمی شده اند. این اولین خبر نبود، چند روز قبل سی و یک نفر از هموطنان هزاره مان را از راه کابل و قندهار ربوده و تا آن لحظه هیچ اطلاعی در دست نبود.

شور و هیجان افغانها حین بازی کریکت در سیدنی

مسابقه کرکت افغانستان با اسکاتلند به شدت تمام ادامه داشت و به خوبی میشد احساسات هموطنان را در گوشه گوشه زمین فقط با وارد شدن به شبکه های اجتماعی دید. مسابقه ای که در تاریخ افغانستان سابقه نداشته و برای اولین بار نام افغانستان در جدول رده بندی سومین ورزش مشهور جهان به عنوان تیم برنده ثبت شد. باورم نمی شد افغانستان مسابقه باخته را با غیرت و شهامت به دست گرفت و در دقیقه نود با توپ زدن شاپور خدران پیروز شد.

هنوز چند دقیقه نگذشته بود که هیاهو شبکه های اجتماعی را فرا گرفت. هرکس خبرنگار، ادیتور، فلم بردار و در کل ژورنالیست خودش بود. از کابل تا جلال آباد و هرات و قندهار و مزار و همه مراتب تمنیات شان را نثار تیم کرکت افغانستان می کردند و از اولین بُرد تیم ملی کشور شان سخت خوشنود بودند. عده ای در شهر های مختلف در خیابان ها رفته و این قهرمانی را جشن می گرفتند. گویا در افغانستان هیچ بمبی انفجار نکرده و هیچ مشکلی وجود ندارد و یا هم مانند من از انفجار و انتحار گوش خود را به کری زده و به قهرمانی تیم ملی می اندیشیدند.

دیری نگذشت، سمیع شینواری بهترین بازیکن تیم در مقابل اسکاتلند و کسی که به واقعیت کشتی شکسته تیم ملی را تا ساحل پیروزی رسانده بود، به تلویزون ظاهر شد و تیم ملی استرالیا را هوشدار به بُرد دوم تیم اش داد. افغانستان قرار بود مورخ چهارم مارچ در مقابل استرالیا به میدان برود. برعکس ادعای آقای شینواری بُرد در مقابل استرالیا غیر ممکن به نظر می رسید.

با تمام وجود برای روز بعد و بُرد تیم ملی منتظر مسابقه استرالیا بودیم که خبر برف کوچ و زنده به گور شدن صد ها هموطن ما در پنجشیر سرخط خبر ها شده بود. انگار خوشی نصیب افغانان نیست و باید ماتمдар پدر، مادر، خواهر، برادر و اولاد خود باشند.

بالاخره چهارم مارچ فرا رسید و آبی پوشان افغان وارد میدان مسابقه شدند. سرود ملی کشور پخش و تصاویر زیبا و ستودنی از تلویزیون های جهان در حال پخش شدن بود. مسابقه با قدرت شروع شد. دولت خُدران اولین بازی کن استرالیایی را از میدان خارج ساخت. همه به هم خوشحال بودیم ولی دیری نگذشت که دیوید ورنر به بازی آغاز نموده و تا بیشتر از 180 دوش در میدان ماند و با تمام تلاش که بازیکنان افغان در دمای چهل درجه انجام دادند اوت (خارج) نشد.

افغانستان مسابقه را با 274 دوش به تیم استرالیاباخت. این به نوع اش اولین ریکورد بدترین باخت در جام جهانی ۲۰۱۵ تا آن زمان بود. اگرچه هیچ توقع بُرد را مردم نداشتند و حضور تیم ملی در استرالیایارویی باتیم های قدرتمند چون استرالیا،سریلانکا، نیوزلاند، و غیره قابل قدر بود ولی به عنوان يك افغان دوست داشتیم تیم ملی کرکت مان به دلیل همیاری و تسلیت برای بازماندگان دو فاجعه انسانی در کشور؛ زنده به گور شدن صدها هموطن مان در ولایت پنجشیر و گروگانگیری ۳۱ انسان و هموطن دیگرمان در مسیر راه کابل قندهار، بازوبند سیاه میداشتند. جام جهانی وبه خصوص میدان ورزشی شهر پرت بهترین مکان و بهترین موقعیت برای به نمایش گذاشتن همبستگی ملی مان در سطح جهان بود. زیرا بر خلاف بقیه مسابقات این رقابت به شکل رایگان در استرالیا از طریق تلویزیون بصورت مستقیم پخش میشد. که متأسفانه این موقعیت را نیز از دست دادیم.

اتفاق دیگر که مردم از طریق تلویزیون تماشا کردند، اصابت توپ کرکت به قسمت راست سینه طفل افغان بود که خوشبختانه باعث شکستن هیچ یکی از استخوان های او نشد. این طفل که حدود هفت سال سن دارد در ورزشگاه همراه با خانواده اش و با به دست داشتن بیرق افغانستان در حال تماشای مسابقه بودند که توپ شش امتیازی بعد از عبور از زمین مسابقه به سینه اش اصابت کرد. او بعد از اصابت توپ به سرعت بالا حتماً اشکی هم نریخت. شبکه ۹ استرالیا این طفل را شجاع و خوش چانس گزارش دادند. دیوید ورنر زنده توپ و کاپیتان تیم ملی استرالیا به عیادت اش به منزلش رفتند و دو جوره دستکش کرکت شخصی شان را برای معذرت خواهی برایش هدیه دادند.

افغانستان همچنان در مسابقه مقابل زیلاند نو با شش ویکت شکست خورد. این تیم همچنان در مقابل انگلستان در شهر زیبای سیدنی به میدان رفت. در جریان مسابقه با مُرد حدود شصت ساله در داخل ورزشگاه سیدنی صحبتی داشتیم، گفت: "در آن صفحه بزرگ تلویزیون نام افغانستان و بیرق افغانستان را می بینی، او در حال خشک کردن اشکهایش افزود: برای من افتخاری بزرگتر از این نیست که تیم ملی کشورم در سطح جهانی عرض اندام کرده است و آرزوی موفقیت های بیشتر شان را دارم."

تیم ملی افغانستان مسابقه را به انگلستان نیز واگذار کرد. ولی چه در داخل و یا در اطراف ورزشگاه هیچ افغانی از باخت تیم ملی در سیدنی ناراحت به نظر نمی رسیدند. مانند بقیه شهرهای استرالیا و زیلاند نو هیچ افغانی در ورزشگاه امید بُرد را از تیم افغانستان نداشتند و حضور تیم ملی را به دیده ای قدر نگریسته و به خوبی از کارکرد های کوتاه ولی پر افتخار شان یاد می کردند.

با یک افغان دیگر صحبتی داشتم او تاجر موتر های شیک در سیدنی بوده و با خانواده اش به ورزشگاه آمده بود. لباس شان سرا پا پرچم سه رنگ افغانستان و صورت شان بارنگ پرچم افغانستان مزین شده بود. می گفتند "از کرکت هیچ نمیدانیم حتی یک ذره نمیدانیم. دوست داریم کشور و ورزشکاران مان را بیشتر و بیشتر تشویق کنیم و بس. به همین دلیل

آمدیم به ورزشگاه ...، گاهی اتن ملی در داخل دهلیز ورزشگاه انجام می دهیم که برای مان بسیار خوش آیند است."

جوانان با خوشحالی تیم ملی شان را در میدان بازی سیدنی همراه با اتن ملی تشویق میکنند

در این مسابقات حس و حال هموطنان مان در استرالیا بسیار متفاوت بود. عده ای از تک قومی تیم ملی کرکت به شدت شکایت داشتند و به دلیل هر نوع تعصب در ادارات افغانستان به خصوص در ادارات ورزشی ابراز تأسف می کردند. ولی در روز مسابقه سر و صورت شان را با رنگ و پرچم افغانستان مزین ساخته و با خانواده های شان وارد ورزشگاه ها می شدند و فریاد می زدند (افغانستان، افغانستان). دیگری می گفت: اصلاً کرکت را نمی داند و در رابطه به قوانین اش هیچ نوع آشنایی ندارد. ولی لباس اش محلی پرچم افغانستان در دست و از پایین به بالا می دود، انگار روانه کشورش باشد. حضور زنان نیز در ورزشگاه ها چشمگیر بود. انگار جشنواره افغانان در استرالیا باشد. و همه با هم به یک اصل به شدت موافق بودند که هر کسی و از هر کجای افغانستان، هر زبان و قومی که می خواهد باشد، ولی به مانند ورزشکاران مان در میدانهای بین المللی از جان و دل شان مایه بگذارند، عرق بریزانند و پرچم بردار صلح و آرامش باشند، برای مان قابل قدر و عزت استند و با اراده و انگیزه ای که بازیکنان تیم ملی افغانستان دارند انشاء شاهد چندین پیروزی این تیم در آینده های نزدیک در سطح مسابقات جهانی خواهیم بود.

محفل وداعیه:

روز شنبه ۱۴ ماه مارچ، افغانهای مقیم سیدنی خواستند بازیکنان تیم ملی کشور شان را از نزدیک ببینند، آنها را شاد باش بگویند و به رسم وطن خدا حافظی کنند. به همین دلیل عده کثیری از افغانها همراه با خانواده های شان در محفل وداعیه حضور یافته بودند. در محفل آقای اندیشه سفیر کبیر کشور مان در استرالیا و آقای اعظمی رئیس انجمن افغانهای نیو ساوت ویلز با ستایش از برازنده گیهای که بازیکنان جوان کشور ما از خود تبارز دادند، به نیکی یاد کردند. سپس آقای استانکزی مسئول تیم ملی کرکت افغانستان به نماینده گی از تیم از مهمان نوازیها، تشویقها و حمایتهای افغانان که در ایالتهای مختلف استرالیا نسبت به آنان انجام یافته بود ابراز تشکر و قدر دانی نمود و علاوه کرد:

تشویق وترغیب هموطنان ما در استرالیا به ما قوت بخشیده است تا در آینده صاحب دست آورد های بزرگ برای کشور مان باشیم.

در اخیر این محفل آقای ضیا مدیر مسئول هفته نامه "افق" و مسئول انجمن هنر

ضیا مدیر مسئول هفته نامه "افق" در استرالیا حین تقدیم لوح تمجید به مسئول تیم

و فرهنگ افغان – استرالیا با اهدای لوح تمجید و شماره های حاوی اخبار و گزارشات تیم ملی را که در استرالیا صورت گرفته وبه نشر رسیده است را از نام اداره هفته نامه "افق" و انجمن هنر و فرهنگ افغان استرالیا به آقای استانکزی اهدا نمود که با تشکر پذیرفته شد.